

БОЙКІВЩИНА

Видання Турківської районної ради

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№32

(1433)

П'ЯТНИЦЯ,

5 серпня 2016 РОКУ

У БІТЛІ СПОРУДЯТЬ СПОРТИВНИЙ МАЙДАНЧИК

Як повідомив редакцію начальник сектору спорту Турківської РДА Василь Поточний, уже наступного тижня в с. Бітлі розпочнуться роботи зі спорудження сучасного спортивного майданчика зі штучним покриттям, розмі-

ром 42х22, загальною кошторисною вартістю 1 млн. 200 тис. грн.

Цікавим є той факт, що сама трава, яку у нас в Україні не виготовляють, важитиме 23 т, а тому можна уявити, яку міцну основу треба зробити під неї.

500 тис. грн. на майданчик виділила Львівська обласна рада, за ці кошти буде закуплено саме покриття, футбольні ворота та сітку на них. 200 тис. грн. передбачено у районному бюджеті. Решта коштів доведеться просити у спонсорів.

Відкриття спортивного майданчика заплановано на свято Покрови Пресвятої Богородиці, 14 жовтня.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

У КАРПАТСЬКОМУ – ІМЕННА ШКОЛА

Карпатський НВК став третім іменним загальноосвітнім навчальним закладом на Турківщині. 29 липня сесія районної ради прийняла рішення про присвоєння йому звання Михайла Іваничка, колишнього учня школи, який загинув у зоні проведення АТО. Таке рішення прийнято одностайно – після розгляду рішення Карпатської сільської ради та протоколу загальних зборів трудового колективу НВК.

Дещо раніше іменними стали навчальні заклади в селі Лімна та в селі Шандровець.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Вітаємо!

Парафіяни церкви св. о. Миколая с. Комарники разом з церковним комітетом і хористами щиро і радісно вітають з днем народження о. Володимира і бажають йому міцного здоров'я, щастя, радості, добра і довголіття.

Нехай Всемилостивий Господь Бог щедро обдаровує Вас своїми ласками і благословенням при служінні Всевишньому та просвіті людських душ. Також бажаємо наснаги у праці на Божій ниві і щоб Ви й надалі продовжували засівати її зернами доброти та любові.

Сіюте у серцях людських добро,

Ми Вам щиро хочем побажати,

Щоб зерно це щедро проросло,

Щоб від цього радість в серці мали.

Хай Господь здоров'я посилає,

Спокою і щастя додає.

Дух Святий над Вами хай витає,

Бо Ви добрим пастирем в нас є.

ЗРОСЛА ПЛАТА ЗА НАВЧАННЯ

На останній сесії Турківської районної ради встановлено плату за навчання в Турківській та Боринській дитячих музичних школах, яка діятиме з 1 вересня 2016 року. По Турківській музичній школі в середньому вона зросла на 10 грн., по Боринській – на 5 грн.

Звільняються від плати за навчання учні, матері яких нагороджені орденом «Мати-героїня», діти з багатодітних та малозабезпечених сімей, діти-інваліди, діти-сироти та ті, що позбавлені батьківського піклування, діти, батьки яких були чи є учасниками АТО. На 50% від оплати звільняються учні, батьки яких є інвалідами I та II групи загального захворювання, батьки яких брали участь у бойових діях в Афганістані, діти учасників ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС. На 30% менше платитимуть діти матерів-одиначок та з сімей, що втратили годувальника.

А загалом по Турківській ДМШ повна вартість навчання на струнно-смичкових інструментах, народних інструментах (баян, акордеон) – 70 грн./міс., бандура, сопілка та мідні духові інструменти – 60 грн./міс., фортепіано – 80 грн./міс. По Боринській ДМШ: струнно-смичкові інструменти – 45 грн./міс., народні інструменти (баян, акордеон) – 50 грн./міс., фортепіано – 55 грн./міс.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

ЗАПРОШУЮТЬ ДО УЧАСТІ У КОНКУРСІ

30 серпня у Турці відбудеться урочиста презентація традиційного Бойківського літературно-краєзнавчого конкурсу ім. Мирона Утриска. До 10 серпня приймають роботи конкурсантів, а на 12 серпня заплановано засідання журі, яке перегляне і детально проаналізує твори, надіслані на конкурс, і визначить найкращих авторів для нагородження їх дипломами лауреата. Слід нагадати, що після смерті незмінного голови конкурсу, громадського активіста, чудового організатора Віри Бончук, цю посаду було довірено історіку, краєзнавцю Михайлу Вагілю. Отож, цього річного конкурсу стане першим його «бойовим хрещенням».

Як зазначає секретар літературно-краєзнавчо-

го конкурсу Руслана Юсипович, цього року представлено набагато менше робіт на конкурс, аніж в минулі. Хоча ще є надія й віриться, що число конкурсантів збільшиться.

– Хочеться, аби надалі активніше включалися у конкурс митці слова, літератори, публіцисти, творчо обдаровані люди – вихідці та жителі з нашого району, – закликає Руслана Ярославівна. – А цього разу на конкурс представили свої творчі надбання наші краяни Микола Михайлик, Петро Зборовський, Розалія Канарєєва, Василь Лило, проте основна більшість конкурсантів – з-за меж району, і навіть області. І така популярність цього творчого бойківського заходу нас тішить. На конкурс прислали свої твори уже добре відомі широкому загалу, і не зовсім, автори з Чернігівщини, Києва, Львова, Сокала, Тернопілля, Нового Роздолу, Одещини (м. Теплодар), Стрия... На даний час представлено 20 книг сімнадцятих авторів.

Ольга ТАРАСЕНКО.

ПЛАТА ЗА ЛІКУВАННЯ ЖИТЕЛІВ ТУРКІВЩИНИ

Своїм рішенням сесія Турківської районної ради передала повноваження з фінансування надання медичної допомоги жителям Турківського району на 2017 рік, в сумі 227 тис. грн., медичними комунальними закладами області. Зокрема Львівській міській раді – 170 тис. грн., Самбірській районній раді – 50 тис. грн., Яворівській районній раді – 7 тис. грн. Доручено голові районної ради Володимиру Лозюку укласти відповідні угоди.

Наш кор.

ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ РОБОТОДАВЦІВ
ЗАКАРПАТТЯ, СВІТОВИЙ ЛІДЕР З
ВИГОТОВЛЕННЯ КОМПЛЕКТУЮЧИХ ДЛЯ
АВТОМОБІЛІВ, ЗБІЛЬШУЄ КІЛЬКІСТЬ РОБОЧИХ МІСЦЬ ТА ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ
ПРАЦІВНИКІВ

СВОЇМ ПРАЦІВНИКАМ МИ ГАРАНТУЄМО:

- Заробітну плату – від 5000 грн
- Офіційне працевлаштування
- Безкоштовне проживання в м. Ужгород
- Харчування за пільговою ціною

- Безкоштовне транспортування на/з роботи щодня
- Безкоштовне транспортування у м. Турка двічі на місяць на вихідні
- Медичне страхування за рахунок компанії

Ми знаходимося за адресою: Закарпатська обл., Ужгородський район, с. Минай, вул. І.Туряниць, 7
Телефони для довідок: (0312) 42 90 41, мобільний 0959428428, безкоштовний тел.: 0 800 500 736

ІГОР ОЛЬШАНЕЦЬКИЙ ПОВЕРНУВСЯ НА РІВНЕНЩИНУ

Генеральної прокуратури України.

Наказом Генерального прокурора України Юрія Луценка нашого земляка Ігоря Ольшанецького призначено першим заступником прокурора Рівненської області, яка останнім часом є незвичайно криміногенна, у зв'язку з незаконним видобутком тут бурштину та злиття деяких високопосадовців правоохоронних органів з бурштиновою мафією.

Рівненська область для Ігоря Володимировича не є незвіданою. Протягом багатьох років він працював тут на посаді прокурора м. Рівне та прокурора Здолбунівського району. А до призначення на теперішню посаду був начальником відділу

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Турка – Бойків столиця

Сонце з-за ліку встає,
Туманом смереки сповиті,
Спів потічків в дзвони б'є –
Мелодія гір і трембіти.

Приспів:

Лікують цілющі джерела,
Пахощі трав і хвої,
Хай вічно Турка живе –
Бойків столиця й Любові.

В мріях до тебе я лину
Здоров'я й наснагу черпати,
Славна мала Батьківщино
І вічнозелені Карпати.
В серці моїм ти завжди:
Тебе я безмежно кохаю,
Бойківський край дорогий –
Я кращого в світі не знаю!
Заслужила у бойків визнання:
Зачарована в твою красу.
Бажаю Тобі процвітання,
І тобі свою пісню несусь!

Оксана ПАВЛИК,
м. Турка.

ЖИТТЯ ЯК БЕЗСМЕРТЯ

«Гідною є перед Господом смерть преподобних Його» (Пс.115.6).

Немічне і хитке наше життя. Хороше, ясне і радісне часто затьмарюється несподіваними для нас життєвими скорботами та нещастями. Ненадійне наше щастя, радості наші суміжні з горем: від багатства недалеко до злиднів, від здоров'я – до хвороби, і саме наше життя може несподівано обірватися смертю. Все це так нестримно й швидкоплинно, що й не помічаєш, як проходять дні, відпущені для нас на землі.

Чи можна назвати чию-небудь смерть передчасною? Що означає смерть молодій людині? Смерть наздоганяє кожного з нас саме тоді, коли ми найближче до свого спасіння. Тому як би не здавалося нам коротким життя, ми живемо рівно стільки, скільки повинні за Промислом Божим прожити на землі ради свого спасіння, свого преображення й преображення Божого світу.

Людина не здатна втекти від факту смерті, яка ходить поряд і не обходить нікого. А тому кожен повинен мати мужність поглянути цій істині в очі й вирішити для себе – яку систему цінностей він повинен вибрати, щоб розрішити питання: як навчитися жити і помирати. Істинне безсмертя визначається не стільки числом прожитих років, скільки реальним духовно-моральним змістом, повнотою особистісної самореалізації.

Так, смерть – антитеза життя, але саме усвідомлення конечності земного буття змушує людину активно шукати сам зміст життя, цілі своєї діяльності й шляхи самореалізації. Відкласти його чи повторити неможливо, бо воно єдине і неповторне. Двічі не помирають. Це Фаусту було дозволено прожити друге життя, але й воно виявилось таким самим невдалим, як і перше. Значить справа не в кількості літ, а в аксіологічному (ціннісному) виборі.

Земне життя дійсно недосконале, й це виразилося в максимі – «Світ лежить у злі», яка протягом тисячоліть породжувала негативні його оцінки: *«І зненавидів я життя, тому що противні стали мені діла, які творяться під сонцем, бо все – марнота та ловлення вітру»* (Еккл.2.17); *«В загальному людське життя жалюгідне»* (Сенека); *«Життя – боротьба і мандрування по чужині»* (Марк Аврелій); *«Все попіл, омана, тінь і дим»* (Іоанн Дамаскін); *«Весь світ піднебесний ніщо»* (Омар Хайям); *«Життя однозвучне, видовище похмуре»* (Петрарка).

Там, де не помічається в житті Промислу Божого, розвивається його трагедійність. І якщо зводиться в абсолют тільки ця сторона життя, тоді воно знецінюється, й страх перед життям домінує над страхом перед смертю. Та життя багатовимірне! Воно не тільки гранично небезпечне, воно й прекрасне, являючись джерелом всіх наших можливостей. Сама його вразливість, крихкість, унікальність робить наше життя ще більш бажаним, що і породжує у людини прагнення зберегти та увічнити його, і в ньому надбати безсмертя.

Яка людина – таке її безсмертя. На відміну від рослин чи тварин, безсмертя людини – це, перш за все, духовно-моральний феномен, а саме: наша віра, надія, любов вкупі з мудрістю, наша життєтворчість і боротьба зі всіма форма-

ми деструкції (руйнування), шукання добра, правди та істини, прорив до Бога. Адже людська природа безсмертна в благододному пориві розкрити в собі образ і подобу Бога, в здатності людини повністю реалізувати свої життєві сили й можливості. В цьому ж напрямку ведуть людину й трагічні сторони її життя, хвороби та смерть близьких: до прозріння, покаяння, одухотворення, морального, духовного та душевного катарсису (очищення).

Саме так жила спочила у Бозі, Ольга (Лугова), ЛЮДИНА широкої душі, розумна, життєрадісна, готова на всяк час до жертвовного подвигу. Перемагаючи в ньому смертельну недугу, з якою боролася майже два десятиліття, вона згасла тихо, мов свічка. Своїм активним життям, яким спішила жити, вона свідчила всім, що життя, наповнене змістом та жертвним служінням – це безсмертя.

За свій порівняно короткий вік, покійна Ольга здійснила багато добрих справ і залишила по собі добру пам'ять. Не маючи жодного відношення до владних кабінетів, вона вміла організувати людей, громаду, віднайти кошти для вирішення громадських проблем, була генератором цікавих ідей. Як відданого патріота України, її не оминували байдужістю події на Майдані. Материнське серце не раз щеміло й обливалося кров'ю за сином, котрий разом з багатьма патріотами захищав людські цінності в Києві на Майдані 20-го лютого 2014-го року підчас розстрілу. Хвилювалася, але не зупинила його, не сховала.

Після Майдану – кропітка волонтерська робота для наших українських захисників. Така активна життєва позиція привела Ольгу Лугову в ГО «Майдан Турківщини», активістом якої вона була з перших днів її утворення. Тут вона знайшла однодумців, а її небайдужість до всього, що відбувалося в рідному місті, дуже позитивно впливала на якість діяльності самої громадської організації та надихала інших.

Дивлячись на молоді вродливі жінку, сповнену надлюдських сил та життєвої енергії, її друзі і побратими часто забували, що люта неблаганна хвороба підточує її сили. Досить часто вони не розуміли, як цій тендітній панночці вдається робити те, що іноді не під силу дужій людині. Вона ніколи не скаржилася, не мала на це права, бо ставила перед собою високу мету – змінити себе, змінити на краще усе довкола себе, змінити на краще своє місто, свою країну заради майбутнього своїх дітей. Мріяла про це і активно втілювала в життя, готуючи собі світлий одяг для святкової трапези у Вічному Царстві.

Все неодмінно буде! Розквітне рідне місто, розквітне Батьківщина, але світла пам'ять про тих, хто, перемагаючи себе, йшов дорогою добра, ніколи не згасне в серцях людей, а їхній життєвий подвиг буде слугувати високим зразком для майбутніх поколінь. Отож молимося за новопреставлену спочилу у Бозі Ольгу, щоб ті, хто звершив дивовижні подвиги віри та благочестя, й тим самим заслужив милість від Господа та спасіння, прийшли на зустріч її душі й випросили їй такої ж радості та спасіння, якими вони насолоджуються в Царстві Небесному.

ГО «Майдан Турківщини».

У ЖИТТІ ДМИТРА ШПУГАНИЧА БУЛО ДВІ ВІЙНИ

Направду, Господні шляхи незвідані. Ніхто не знає, де й коли тебе чекає успіх, а де розчарування і невдача. Важко збагнути ті життєві обставини, які зазвичай ми собі плануємо, хоча все трапляється, як визначено нам з небес.

Жителі с. Шум'яч ніяк не можуть повірити в те, що вже нема серед живих їхнього щирого, доброго земляка, якому доля визначила пройти дві війни (спершу – страшну, афганську, а вже недавно – російсько-українську, яку ми з дивних обставин називаємо АТО). На лінії фронту його наче оминали кулі, а підступна смерть знайшла біля рідної домівки, коли він приїхав допомогти вже немолодим батькам, розвеселити їхню старість.

Народився Дмитро в багатодітній сім'ї Ілька Павловича та Юстини Юріївни Шпуганичів. З 8 дітей двоє померли, а шестеро жили звичним життям: допомагали одне одному, пам'ятали Господні Заповіді, повсякчас прагнули бути потрібними людям.

Дмитро, закінчивши місцеву школу, пішов вчитися в Медичницьке ПТУ. І лиш здобувши фах тракториста, був призваний до війська. Службу довелося проходити в тодішній гарячій точці – Афганістані. Повернувшись звідти живим і неушкодженим, влаштувався працювати на виробниче об'єднання «Полірон» у Львові. Отримав так звану «малосімейку» в гуртожитку, одружився, згодом народився й син Віктор. До того, як рідного прийняв сина дружини від першого шлюбу – Романа. Рідні пригадують, що він жив поміж двох помешкань: то – у Львові, а то – у Трускавці, звідки дружина, нічим не вирізняючись з-поміж тисяч українців. Щоправда, був випадок – дорожньо-транспортна пригода, після якої став інвалідом II групи, але не опустив рук й жив звичним буденним життям. Брат Ярослав розповідає, коли на Сході України розпочалися бойові дії, він, не дивлячись на інвалідність, пішов на фронт. Там практично відвоював майже два роки. Хоча ані рідні, ані близькі друзі нічого не знають про його фронтове життя: як афганське, так і атовське. І не тому, що він був якийсь надзвичайний мовчун. А тому, що просто не любив розповідати, чи вихвалитися тим, де горе, де гинуть люди, де проливається кров, де людські страждання.

Здавало б ся, демобілізувавшись, попереду – довге і мирне життя. Але доля розпорядилася по-іншому. Навідавшись до батьків в рідне село, аби замінити старі вікна, зустрів тут смерть...

Впоравшись з роботою, вирішив піти скупатися на ставок, що неподалік села. Нирнувши у воду, впливти на поверхню уже не зміг. Можливо зупинилося серце, а може обірвався тромб... Втім, не так це важливо. За три місяці до свого 50-річчя він пішов у потойбічний світ. Там, де збиралося чимало його друзів-афганців, які полягли в далекій мусульманській країні, та Героїв, які віддали своє життя у боротьбі з російськими окупантами.

Провести Дмитра в останню земну дорогу приїхали його сусіди, бойові побратими, які не воювали разом з ним, але знали, що він – Герой, Патріот, Людина з великої букви.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Вітаємо!

Від щирого серця вітаємо із піввіковим ювілеєм дорожнього, чуйного, люблячого і турботливого чоловіка, батька і дідуся – Ярослава Ярославовича **Рабка** із с. Гусне – і бажаємо ювіляру міцного здоров'я – з роси і води, невсипущої життєвої енергії, безліч радісних, світлих і щасливих днів у житті, сповнення усіх задумів і мрій, миру, достатку, рясних Божих благословень.

Щоб здоров'я було, щоб жили – не тужили, Ви найбільшого щастя в житті заслужили.

Ми дякуєм Богу, що Ви у нас є, Хай силу й здоров'я Господь Вам дає.

З любов'ю – дружина Марія, сини Павло і Юрій, невістки Оксана і Галина, дочки Іванна, Мар'яна, Ірина, зяті Костянтин, Степан, онуки Марія, Олена, Ангеліна, Катерина, Софія, Марія.

Адміністрація і профспілкорова організація Турківської КЦРЛ щиро і щиро вітають з ювілейним днем народження молодшу медичну сестру поліклініки – Галину Станіславівну Гут – і бажають їй міцного-міцного здоров'я, великого людського щастя, благополуччя, радості, добра, Божої ласки на багаті літа!

Хай Матір Божа від біди оберігає, В душі панують мир і доброта.

Ісус Христос здоров'я посилає На щедрі щастям багаті літа.

Працівники харчоблоку Турківської КЦРЛ щиро і щиро вітають з ювілейним днем народження кухаря – Терезію Іванівну **Бринь** – і бажають дорогій ювілярці міцного здоров'я – з роси і води, невсипущої життєвої енергії, світлої радості в житті, Божої ласки – на багаті і багаті літа.

Хай доля шле Вам і добро, і щастя, Міцне здоров'я, море благ земних, А щедрі дні, мов рушники квітчасті, Нехай ще довго стеляться до ніг.

Колектив працівників Нижненської ЗОШ І-ІІ ст. сердечно вітає з ювілеєм директора школи Івана Григоровича **Захаревича**.

Летять літа, мов бистрі води, І не вернути їх назад. І нам не віриться сьогодні, Що Вам уже – 65.

Хай нових днів ще буде безліч, Без ліку щастя і пісень. Прийміть вітання найщиріші

В цей світлий ювілейний день.

Здоров'я, щастя зичим не на рік – На все життя бажаєм його щиро. Щоб радісним і довгим був Ваш вік – З добром, любов'ю, спокоєм і миром.

Адміністрація і профспілкорова організація Турківської КЦРЛ щиро і щиро вітають з ювілейним днем народження кухаря райлікарні – Терезію Іванівну **Бринь** – і бажають їй міцного здоров'я, світлої радості в житті, родинного тепла, Божого благословення.

Хай гараздів Вам у хату прибуде, Хай світло і радісно буде.

Щоб життя було щедрим як літо, Щастя й долі – на багаті літа!

ВОГОНЬ НЕ ЛИШЕ ДРУГ, А Й ВОРОГ, якщо неправильно з ним поводитися

Вогонь є другом людини. На вогні можна приготувати їжу, ним можна зігрітися. Але вогонь стає страшним й безжалісним ворогом, якщо з ним необережно поводитися. І є люди, яким ніколи боятися вогню. Це пожежники. Якщо загрожує небезпека, вони стають у двобій із пекельною вогняною стихією, аби врятувати наше житло, побут, зрештою, й життя.

Сьогоднішня розмова з начальником Турківського районного сектору ГУ ДСНС України у Львівській області, підполковником служби цивільного захисту Світланою Мірошкіною – привітною, гарною, приємною у спілкуванні жінкою, мамою трьох дітей, офіцером, яка пройшла шлях від рядового до підполковника. Світлана Валеріївна – львів'янка, навчалася у Харкові, в університеті внутрішніх справ. Деякий час працювала юрисконсультом у Львівському управлінні державної пожежної охорони, заступником начальника пожежно-рятувальної служби в різних районах Львівщини. У Турці вона на службі з кінця минулого року. До речі, Світлана Валеріївна – єдина на Львівщині керівник районного пожежно-рятувального підрозділу, і одна з двох – на всю Україну. Про свого керівника підлеглі відгукуються так: ділова, професійно знає свою справу і пробила.

– Отож, Світлано Валеріївна, скажіть кілька слів про колектив, який очолюєте, з яким Вам доводиться щоденно вирішувати ті чи інші проблеми, виконувати поставлені завдання.

– Наш колектив налічує 44 особи. Спочатку було нелегко, але, врешті, з часом, як мовиться, притерлися, знайшли спільну мову. І зараз усе гаразд – працюємо, долаючи надзвичайні ситуації. Серед членів колективу панує атмосфера товарищескості, взаємоповаги та взаєморозуміння. Молодші переймають досвід у старших. Вийджаємо не тільки на локалізацію пожеж, а й багато робимо на місцях, у частинах.

Хотілось би наголосити, що за зароблені нами кошти у поточному році придбано для ДПРЧ-28 м. Турка та ДПРП-58 смт. Бориня енергозберігаючі вікна (в кількості 3 шт., а також балконні двері), запчастини до пожежних автомобілів, закуплено одяг для особового складу, взуття тощо. Зараз активно працюємо над питанням одержання гуманітарної допомоги (пожежних автомобілів) з-за кордону. Недостатні обсяги фінансування не дозволяють нам своєчасно і в повному обсязі здійснювати закупівлю необхідного пожежно-технічного і спеціального аварійно-рятувального майна та спорядження. При нагоді хочу подякувати керівництву Головного управління С.Ю. Дмитровському, І.М. Дідуху, а також Т.Т. Агад-

жанову за суттєво надану допомогу для нашого підрозділу.

– А який сьогодні стан в районі з пожежами?

– На території Турківського району протягом 7 місяців 2016 року виникло 35 пожеж, на яких, на превеликий жаль, загинуло 2 особи. Цьогоріч резонансних пожеж у нас не виникало, однак в 2015 році мали місце дві такі пожежі: у полум'ї вогню згоріли Церква Введення до Храму Пресвятої Богородиці в с. Верхнє та Церква Пресвятої Богородиці в с. Лопушанка.

Вкрай непокоїть ситуація, що склалась на сьогоднішній день з протипожежним захистом об'єктів, розташованих на території району. На жаль, не приділяється увага їхньому протипожежному захисту. Зокрема об'єкти не забезпечені первинними засобами пожегасіння (вогнегасниками), не проводиться їх перезарядка. Стан електророзподільства також потребує покращення, адже, як показує практика, більшість пожеж виникає саме з причин порушення вимог ПУЕ (правил устаткування електропроводки). Не проводиться ревізії системи блискавкозахисту та заміри опору ізоляції електромережі, допускається використання тимчасових ділянок електромережі, встановлення вимикачів та розеток на дерев'яній основі тощо.

Як показує практика, власники об'єктів, приватних будинків економлять кошти, нехтують встановленими нормативами і

правилами безпеки. В умовах виникнення надзвичайної ситуації кожна секунда є дорогоцінною, і для порятунку майна чи людського життя час стає визна-

чальним фактором.

– Однією зі складових успішної локалізації і ліквідації надзвичайних ситуацій (подій) та гасіння пожеж є забезпеченість району необхідною кількістю вододжерел протипожежного призначення та їх належне утримання.

– Безпосередня відповідальність за утримання джерел протипожежного водопостачання, встановлених на комунальних водомережах, дотримання правил пожежної безпеки щодо забезпечення населених пунктів водою для потреб пожегасіння, в тому числі створення штучних пожежних водойм на безводних ділянках населених пунктів, завчасне влаштування чи пристосування на їх території спеціальних місць для забору води пожежно-рятувальною технікою із природних водойм, покладається на органи місцевого самоврядування та їх комунальні служби, а на підприємствах, в установах та організаціях – на їх керівників.

Недостатня кількість джерел протипожежного водопостачання та їх незадовільний технічний стан, відсутність на території населених пунктів пристосованих місць для забору води пожежно-рятувальною технікою з природних і штучних водойм негативно впливає на стан пожеж-

ної безпеки населених пунктів, не дозволяє здійснювати ефективні заходи з пожегасіння, значно ускладнює дії пожежно-рятувальних підрозділів та створює передумови для несвоєчасної локалізації і ліквідації пожеж, загибелі і травмування людей, значних матеріальних збитків та виникнення надзвичайних ситуацій в таких населених пунктах як с.с. Присліп, Боберка, Шандровець, В.Яблунька, Сянки, В.Турів, Дністрик Дубовий, Лопушанка, Шум'яч, Карпатське, Матків, Мохнате, Красне.

– Які платні послуги може надавати ваш пожежно-рятувальний підрозділ?

– Їх дуже багато. Але перелічу ті, які конкретно ми можемо надавати. Це – проведення лекцій, занять, семінарів на протипожежну тематику, забезпечення пожежної охорони об'єкта, в тому числі із залученням техніки, під час проведення культурно-масових заходів та спортивних змагань. Визначення показників пожежної безпеки речовин, матеріалів та виробів. Організація та проведення випробувань щодо визна-

чення показників пожежної безпеки будівельних та інших матеріалів і конструкцій

Пожежну техніку можна залучити для випробування опресування, промивання, продавлювання систем водопостачання та їх обладнання. До списку платних послуг належать також перевірка та випробування пожежних гідрантів, внутрішніх пожежних кранів та їх обладнання пожежними рукавами; ремонт і технічне обслуговування пожежних водоймищ, їх наповнення і відкачування, очищення колодязів; ремонт, обслуговування та випробування пожежних рукавів; зрізування дерев у важкодоступних місцях; очищення від льоду і снігу дахів будівель та споруд; відкачування води, зокрема із затоплених об'єктів. Сюди також входить відкривання квартир на замовлення громадян, зняття ґрат на вікнах і балконах. Обслуговування на договірній основі об'єктів та окремих територій здійснюється відповідно до постанови КМ України від 04.08.2000 (№ 1214) «Про затвердження переліку об'єктів та окремих територій, які підлягають постійному та обов'язковому на договірній основі обслуговуванню державними аварійно-рятувальними службами».

**Розмовляла
Ольга ТАРАСЕНКО.**

Вітаємо!

Колеги по роботі Ясеницького НВК щиро сердечно вітають із **золотим ювілеєм**, який відзначила 2 серпня, досвідченого педагога, заступника директора з виховної роботи – **Марію Іванівну Торищак** – і бажають шановній ювілярці міцного здоров'я, невсипущої життєвої енергії, натхнення, світлої радості в житті, Божого благословення на многі літа!

Сердечно Вас сьогодні ми вітаємо,

Бо день такий буває раз на рік.

Здоров'я, щастя щиро Вам бажаємо

На все життя, на довгий-довгий вік!

До сотні літ дожити без горя і журби,

**Від гір, від сонця, від калини
Всіх благ земних – з роси й води**

З любов'ю Вам бажаєм нині.

Сердечно вітаємо з **ювілейним днем народження**, який відсвяткувала 2 серпня, дорогу невістку, братову, стрину, жительку с. Ясениця – **Марію Іванівну Торищак**.

Бажаємо рідній нам людині міцного-міцного здоров'я, енергії, великого людського щастя, родинного тепла, миру, Божої ласки на многі літа.

Щиро вітаємо зі святом, Здоров'я зичимо багато.

**Хай щастя в серце завітає,
Добром Господь благословляє.**

Хай Матінка Божа з високого неба

Дарує усе, чого лише треба:

Здоров'я міцного і щастя без ліку,

Щасливого, доброго, довгого віку.

З повагою – свекра, брати чоловіка з дружинами, племінники.

Інженерно-педагогічний колектив Турківського професійного ліцею щиро вітає з **70-річчям від дня народження** майстра виробничого навчання – **Володимира Івановича Бриня** – і бажає шановному ювіляру міцного здоров'я, щастя, радості, Божої опіки у житті.

Дозвольте Вас сердечно привітати

І побажати від душі

Багато щастя і добра багатого,

Хай буде світлим кожен день в житті.

Хай Мати Божа від біди оберігає,

В душі панують мир і доброта.

Ісус Христос здоров'я посилає

На щедрі щастям многі літа.

НА ДОБРИЙ СПОМИН ПРО ЧУДОВУ ЛЮДИНУ

Після важкої недуги перестало битися гаряче і велике серце нашого вірного, хорошого і надійного радника і друга – **Ольги Йосифівни Лугової**.

Передчасно пішла із життя мудра і безкорислива людина – з чистою і відкритою душею; громадський активіст, волонтер, яка, навіть будучи важко хворою, допомагала бійцям АТО; ревна християнка, учасник церковного хору; чудова господиня, ніжна, любляча, чуйна і турботлива матуся. Людина, яка до останнього подиху боролася за життя.

Розділяємо біль тяжкої втрати з сім'єю **Ольги Лугової**.

Нехай Господь прийме її душу в оселях праведних, де немає ні скорботи, ні печалі, ні зітхання, а життя – безкінечне...

Друзі.

Продається 3-кімнатна квартира в м. Турка, загальна площа – 70 кв.м. Є сарай, літня кухня, гараж, приватизована земельна ділянка.

Ціна – договірна.

За довідками звертатися по телефону: 0971627500, 0975684430.

«СГЕРІ» З РУШНИЦЕЮ ВНОЧІ ШУКАЛИ ЗВІРІВ НА КОРДОНІ

Прикордонники Мостиського загону у Турківському районі затримали двох мисливців, які вночі блукали поблизу державного кордону. Спочатку «зелені берети» побачили світло ліхтарів неподалік лінії рубежу. На місце негайно прибув прикордонний наряд, який і затримав двох мисливців. Чоловіки не мали при собі документів, та повідомили, що є громадянами України. При собі вони мали одну гладкоствольну мисливську рушницю без документів та 7 набоїв. Чоловіків доставлено на відділ прикордонної служби «Боберка» для з'ясування їх осіб та складення адміністративних документів.

**Західне регіональне управління
Держприкордонслужби України-Західний кордон.**

МАМОЧКО, ВИБАЧ ЗА ЧОРНУ ХУСТИНУ

10 серпня минає два роки з часу загибелі на Донбасі Романа Мотичака – добровольця батальйону «Донбас»

Пташка чорним крилом торкнулася не лише родини, села, Турківщини, а й сусідніх районів Львівщини. Загибель Романа була однією з перших (а для Турківщини – першою) з тих, хто воював на Сході України з західних теренів, і тому на неї так болісно відреагувала громадськість. По дорозі додому вже від перехрестя поблизу Крижової (Городоччина) виходили люди з лампадками в руках. У Самборі, Старому Самборі, Тершові, Лужку, Турці прямо на дорозі парохі зі своєю громадою служили панахиди. З села Розлуч сформувалася кількакілометрова колона автомобілів, яка супроводжувала труну із загиблим аж до Лімни. Дорога з обидвох боків була встелена квітами. Ці траурні події ще живі в пам'яті кожного мешканця краю, хоча за два роки ще декілька разів Турківщина подібно прощалася зі своїми героями. А тоді здавалося, що війна не буде затяжною і в Україні настане мир і спокій. Напевно, воно так і сталося б, якби не агресивні плани нашого північного сусіда. За два роки війни ми багато пережили, усвідомили і зрозуміли, що у війні на Сході України маємо справу з нашим багатовіковим ворогом – Росією, яка черговий раз зазіхнула на наш суверенітет і незалежність.

У листопаді 2013 року Кремль зробив усе, щоб тодішня проросійська влада не підписала угоду про наміри України стати членом Європейського Союзу. Це призвело до другого Майдану.

Роман Мотичак в ті часи, як і усі українські патріоти, з розчаруванням сприймає капітулянтські дії Януковича. Хоча учасником Революції Гідності він не став з перших днів, і навіть з перших тижнів. Казав друзям, що їхали в Київ: «Там поки що співають, я ж поїду, коли почнуть стріляти». І дійсно, на Майдані односельці побачили Романа лише тоді, коли почалися сутички з беркутівцями. Записався в дві чи три майданівські сотні, в тому числі і в 29-у «Бойківську», яку очолював турківчанин Іван Круц. Цікавила його і свободівська сотня. Але визначився остаточно, коли зустрів однодумців, що зголошувалися вступити в батальйон «Донбас». Командир «Донбасу» Семен Семенченко намагався взяти до свого батальйону добре підготовлених у військовій справі добровольців. Ним виявився і Роман Мотичак, який під час проходження строкової військової служби в Архангельську був морським піхотинцем. У складі цього елітного тоді підрозділу брав участь у військовому параді в Москві (до речі, останньому перед розпадом Радянського Союзу). За весну і літо 2014 року він у с. Нові Петрівці, а також на території дачі втікача – генпрокурора Пшонки, не лише сам пройшов військову підготовку, а й став інструктором для інших.

Тим часом сепаратисти, за підтримки московських керманів, один за одним брали під свій контроль населені пункти Донбасу; до того часу Росія, з порушенням усіх міжнародних угод, відторгла Крим. Виникла реальна загроза не лише територіальній цілісності, але державній незалежності України. Протидіяти розповззанню путінського «Русского мира» могли лише добровольчі батальйони, оскільки регулярна армія (при сприянні Москви) тоді була ще не готова успішно воювати.

Попри щоденну зайнятість, Роман навідувався додому, допомагав батькам, сім'ї в польових роботах, на запитання «Чим займаєшся в Києві?», відповідав: «Я на роботі». По телефону розмовляв, виходячи з хати, або відходив подальше від людей. Знав, що рідні можуть не одоб-

рити його вибір, та й не хотів, щоб за нього постійно хвилювалися.

До подій на Майдані, а потім в Криму і на Сході України, в Романа були цілком мирні плани. В першу чергу хотів збудувати власний будинок, створити автомайстерню. Тому часто їздив за кордон, привозив звідти різні деталі, механізми, змайстрував нову дигу – найкращу в селі.

Перебуваючи вдома, готував матеріали для будівництва житла. Якихось великих матеріальних чи фінансових труднощів не відчував, до того ж батько, Микола Степанович – пенсіонер, мама, Ярослава Іванівна – працюючий пенсіонер, завчч Лімнянського НВК, дружина Оксана Миколаївна – вчитель цієї ж школи. Сім'я живе дружно, всі спільно працюють ще і в домашньому господарстві, спокійно дивлячись у завтрашній день. Разом виховують двоох дітей – Миколу і Дарину, які ще школярі.

Крім любові до праці, в родині завжди прищеплювали любов до рідного краю, до Батьківщини. А в Романа ще досить гострим було почуття справедливості. Про справедливість він говорив у класі, на вулиці, в колі друзів. Особливо дратували його, здирство і побори на українських митницях. Побачене і відчуте на собі привели його на перший і другий Майдан.

Аналізуючи хід подій, Роман говорив, що Революція Гідності, на відміну від Помаранчевої, не закінчиться мирно, кровопролиття неминуче. У найбільш відповідальні часи Майдану Роман завжди перебував у Києві, а після розстрілу майданівців остаточно вирішив, що боротиметься до кінця.

Влітку 2014 року, в ході антитерористичної операції на Донбасі, вище керівництво держави вирішує добровольчі батальйони приєднати до новоствореної Національної гвардії України. Добровольчий батальйон «Донбас» стає 2-м батальйоном спеціального призначення цього військового утворення. Роман Мотичак, у званні старшого солдата резерву, стає оператором групи аналізу та координації й входить до складу військової частини 3027 Північного оператив-

но-територіального об'єднання.

До першої декади 2014 року ситуація на Донбасі складалася так, що населені пункти один за одним переходили від сепаратистів під контроль Збройних

Сил України. Батальйон спеціального призначення «Донбас», разом з батальйоном «Азов», одержали наказ увійти в місто Іловайськ і зі сходу заблокувати обласний центр Донецьк. Як повідомив згодом командир батальйону Семен Семенченко, 10 серпня група з 15 бійців, у складі якої перебував і Роман Мотичак, рухаючись попереду колони, виявила на мосту, через який пролягав шлях на Іловайськ, ознаки мінування – підозрілі дріоти. Гвардійцям довелося запобігти підризу мосту, але вони потрапили під обстріл із снайперських гвинтівків і кулеметів. Під час бою диверсанти були відкинуті, але полковник Юрій Бойко, підполковник Юрій Літвінський і старший солдат резерву Роман Мотичак полягли, ціною свого життя забезпечивши просування батальйону і врятувавши решту товаришів.

У медичній виписці Романа Мотичака записано наступне: «Смерть настала внаслідок комбінованих кульових поранень та вибухових травм, пов'язаних з виконанням обов'язків військової служби».

Після ідентифікації в Харкові тіло загиблого Романа разом з іншими побратимами перевезли до Києва, де в Михайлівському Золотоверхому Соборі за ними було відправлено панахиду. 14 серпня в с. Лімна відбулися похорони Героя АТО.

Попрощатися і низько вклонитися з Романом Мотичаком прибули тисячі людей. Від домівки до храму дорога була встелена квітами і лунало багатоголосе «Герої не вмирають!». На цвинтарі, під час опускання труни з тілом загиблого, пролунав військовий салют.

Висловити глибоке співчуття і подякувати за сина прибули друзі-майданівці, бойові побратими на чолі з заступником командира батальйону «Донбас», з позивним «Сват».

Через декілька днів родина загиблого Героя одержала листа від Єпископа Самбірського Дрогобицької єпархії, владики Ярослава.

У листі написано: «З приводу героїчної смерті невинно убієнного воїна блаженної пам'яті Романа Мотичака висловлюю родині покійного, друзям і знайомим глибоке та сердечне співчуття».

В ті тривожні дні збройного протистояння на східних теренах України разом із кращими синами нашого народу він сумлінно сповнив свій громадянський та військовий обов'язок перед Вітчизною, захищаючи цілісність і соборність своєї держави та мирне майбутнє українського народу.

Єднаючись з усією Україною через спільну молитву за усіх невинно убієнних героїв нашої землі, дякуємо Богові за дар земного життя Романа, за його великі християнські чесноти – віри, надії та любові. Адже за словами Ісуса «... немає більшої любові за ту, коли хто душу свою кладе за друзів» (Ів. 15:13). Нехай Господь Бог кріпить родину, близьких і друзів у цьому нелегкому випробуванні, а переставленому слугі Божому Романові, який став прикладом жертвової любові до України, надасть вінець небесної слави і вічну пам'ять.

Благословення Господнє на Вас».

16 листопада 2014 року наказом №16/2014 Роман Мотичак нагороджений орденом «За службу» спілкою морських піхотинців України, а невдовзі патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет нагородив Героя

медаллю «За жертвність і любов до України».

Указом Президента України від 25 березня 2015 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу Роман Миколайович Мотичак нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Командувачем Національної гвардії України, наказом №220 від 22 квітня 2015 року, за мужність і самовіддані дії під час виконання своїх службових обов'язків та з метою збереження пам'яті про військовослужбовця, Роман Мотичак зарахований навечно до списку особового складу військової частини 3027 Північного оперативно-територіального об'єднання.

XXIV сесія Турківської районної ради VI скликання, розглянувши рішення Лімнянської сільської ради та протокол засідання трудового колективу Лімнянського НВК, вирішила: «Вшанувати пам'ять Романа Миколайовича Мотичака, який загинув за незалежність України в зоні проведення антитерористичної операції, присвоївши його ім'я Лімнянському НВК».

Зусиллями громадськості сіл Бережок і Лімна і завдяки меценатству друзів, знайомих, в першу чергу майданівців, на даний час в школі створено клас патріотичного виховання імені Романа Мотичака, де висвітлено сторінки життя Героя, а також знаходяться речові докази війни на Сході України. Окремі стенди присвячено подіям на Майдані під час Революції Гідності з фотографіями Героїв Небесної Сотні.

Одна зі стін патріотичного класу буде присвячена мешканцям села, які були активними учасниками Помаранчевої революції та Революції Гідності, а також випускникам школи, що зі зброєю в руках захищали незалежність своєї Вітчизни на Донбасі.

Звичайно, створена кімната буде згадкою про війну, яку нам нав'язала Росія, буде пам'яттю про тих, хто боровся і віддав своє життя за територіальну цілісність і незалежність України, виховуватиме в молоді любов до своєї Батьківщини.

З експонатами кімнати ознайомлює вже багато відвідувачів, друзів, рідних. Як і тоді, в серпні 2014 р., важко було підійти матері до домовини Романа, так і тепер їй важко переступити поріг, де на фото з голубами на плечах усміхається її син, який, мов ті птахи, відлетів у Вічність.

Зі стіни він промовляє до неї словами поетеси Оксани Максимшин:

«Мамо, не плач. Я повернусь весною.

У шибку пташинкою вдарюсь твою.

Прийду на світанні в садок із россою,

А, може, дощем на поріг упаду.

Мамочко, вибач за чорну хустину,

За те, що віднині будеш сама.

Тебе я любив. І любив Україну.

Вона, як і ти, була в мене одна.

Ярослав ТИРИК,
с. Лімна.

ЗА КЛІЄНТА ТРЕБА ПОБОРОТИСЯ

На шляху свого розвитку кооперація Турківщини пройшла різні періоди піднесення, спаду, випробувань на життєздатність. Але завдяки невтомній, клопіткій праці багатьох поколінь кооператорів, їх професіоналізму, любові до обраної справи, споживчу кооперації вдалося в нашому районі зберегти. На противагу тим, хто вважає, що райспоживспілки у районі нема. Сьогодні на Турківщині працює багато діючих, конкурентоспроможних підприємств, що належать райспоживспілці.

Одне із основних завдань Турківського споживчого товариства – забезпечення якісними торговельними послугами населення Турківщини, особливо віддалених від райцентру сіл. І це місцевим кооператорам вдається, бо їхня робота базується на дотриманні принципів кооперації та сумлінному відношенні кожного до своїх обов'язків. Минулої неділі працівники торгівлі відзначили професійне свято.

До складу Турківської райспоживспілки входять чотири споживчі товариства (Боринське, Верхньовисоцьке, Лімнянське, Явірське) і два спільні підприємства – торгова база і комбінат громадського харчування

– У системі районної споживчої спілки сьогодні працює 30 осіб. Крім них, маємо ще більше тисячі пайовиків, – розповідає голова Турківського споживчого товариства Софія Марич. – У нашому віданні – 56 торгових об'єктів, в тому числі 10 закладів громадського харчування. Діючих – 7 магазинів, решта – здаємо в оренду. Враховуючи потреби покупців найвіддаленіших сіл, наші торгові об'єкти є не тільки у Турці чи у селищі Бориня, а й у Ропавському, Боберці, Верхньому Висоцькому. Чого гріха таїти, час тепер важкий. Як і в інших районах Львівщини, кооперація Турківщини – на самофінансуванні і бореться за своє існування. Але якось виживаємо – за рахунок оренди та за рахунок товарообороту. Хоча розігнатися у цінах, як приватники, ми не можемо. Зокрема на такі товари

як м'ясо, цукор, молоко, масло, макаронні вироби у нас є обмеження на націнку (ставити її можна не більше як на 15-18 відсотків). І в ту ж націнку мають входити і заробітна плата, разом з доплатами – «гірськими», і транспортні витрати. Тому у крамницях споживчих товариств дещо нижчі ціни на товари, як у магазинах приватних підприємців. Ми не можемо, як вони, поїхати на базар і вибрати там товар для реалізації. У нас все оформлено документально – з накладними, чеками. Усі наші магазини мають ліцензії, усі підприємства мають касові апарати. До речі, ціна одного касового апарату сягає 7 тис. грн.. Зараз минає термін їх використання, тому у скорому часі доведеться купувати інші. Найперше починаємо з Борині. Словом, порядок в документації має бути неабиякий, адже

в будь-яку хвилину може награтися перевірка з області. І, зазвичай, таких перевірок у нас багато. Не ради похвали, але справно платимо усі податки. За півроку Турківською райспоживспілкою їх сплачено 233 тис. гривень. Крім того, податок з фізичних осіб за шість місяців становить 46 тис. грн., 6 тис. грн. утримано військового збору. Ну, й, звичайно, працюємо на прибутку, в іншому разі нас би ліквідували.

За словами Софії Максимівни, проблемним залишається питання з транспортом, але кооператори виходять із ситуації, яка складається, як можуть. Наприклад, Боринське споживче товариство для доставки товарів має свій транспорт, а бувають випадки, що до окремих торгових точок транспорт доводиться підшукувати самим, або й товар в сумках доставляти. У віддалене Ропавське винаймають навіть гужовий транспорт. А взимку доставити товар у цей віддалений населений пункт дуже важко.

Після розмови з Софією Максимівною я вирішила зайти хоча б в одну-дві торговельні точки, які належать Турківському споживчому товариству.

Найперше завітала в магазин «Продукти», що належить торговій базі, і знаходиться в центрі міста. Перше враження – охайно, просто, чисто, все акуратно покладено. Полиці насичені товарами різних фірм: соками, солодощами, крупами, м'ясо-молочними виробами, консервами, печивом... У магазині

було декілька відвідувачів, яких ввічливо обслуговувала продавця Іванна Шуптар. У торговельній залі зустрілася з директором торгової бази, який належить крамниці, – Миколою Павликом.

– Працюємо щодень, окрім неділі, – роз'яснив Микола Петрович. – Вибрати у нас є що, асортимент товару, як бачите самі, й справді великий. На рис, гречку, інші крупи, ковбасу, соки ціни навіть значно нижчі, аніж у приватників. Найдешевші, аніж усюди, у нашому магазині цукерки. Одержуємо їх від чотирьох фірм – «Світоч», «Рошен», «А.В.К.», «Житомирські солодощі». Ковбасу нам постачає п. Курчак з Волині, й, до речі, не погану. У вівторок, четвер і суботу з Городка заводять різних сортів хліб. Наразі не маємо у продажу риби, бо зараз не сезон на рибу і вона, як мовиться, «не йде» добре в реалізацію.

Заодно завітала й у кафе «Казка», що належить комбінату громадського харчування Турківського районного споживчого товариства. У свій час це невеличке кафе спорудили для дітей. Тут малеча могла полакуватися морозивом, солодощами, соком. Від того й дали йому таку назву «Казка». Але час змінився, і кафе з чисто дитячого стало слугувати усім. І особливо тим, хто торгує на міському ринку або ж приїхав з села сюди за покупкою. Працівники кафе так і кажуть, що доки працює базар, доти не зачиняються від відвідувачів двері кафе.

У «Казці» є 8 столиків для обслуговування. Вони низенькі, бо зроблені були під маленьких відвідувачів. Але зараз за цими столиками залюбки розміщуються й дорослі. В кафе можна замовити каву, чай, сік, квас та мінеральну чи солодку воду на розлив. Можна тут і поїсти – готують другі страви. Є

чебуреки, печінка куряча, тушкована в сметані, картопляне пюре з відбивною, різні овочеві салати. Приміром, ціна відбивної – 14, 40 грн.

Продавець буфету, яка якраз обслуговувала клієнтку, через скромність, не захотіла назвати свого прізвища. Але люб'язно погодилася розповісти про роботу. Сказала що зараз вона тут на заміні, але замовила добре слово про колег, бо всі відносяться до своїх обов'язків сумлінно, працюють на совість. Хоча хотілося б, аби більше працювало молоді, але, очевидно, молоді люди прагнуть кращих робіт і більших зарплат. Тому у мережі громадського харчування працівники, за плечима яких понад 20, а то й тридцять років роботи у споживчій кооперації, багато.

З такої невеличкої екскурсії можна зробити висновок, що об'єкти кооперативної торгівлі все ж таки у районі функціонують, змінюють свої підходи та вимоги до роботи, щоб гідно конкурувати з приватниками. Що Турківська райспоживспілка зберігає свої добрі традиції, надалі працює з турботою про людей, дбаючи й про селян з найвіддаленіших населених пунктів. Не забуває керівництво райспоживспілки й про своїх пайовиків, ветеранів галузі. Часто вітають своїх колег і тих, хто на заслуженому відпочинку, з професійними та ювілейними святами.

– Ніщо не стоїть на місці, і ми також стараємося якось рухатися вперед, виживати у нинішній складний період, – каже голова Турківського СТ Софія Марич. – Тож думаємо, як зробити наші крамниці ще кращими, а послуги та обслуговування ще якіснішими, бо за клієнта нині треба поборотися...

Ольга ТАРАСЕНКО.

Турківська районна рада формує список присяжних

У зв'язку із закінченням терміну повноважень присяжних Турківського районного суду, відповідно до вимог Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та Кримінального процесуального кодексу України, Турківська районна рада повідомляє:

Відповідно до частини третьої статті 31 Кримінального процесуального кодексу України, кримінальне провадження в суді першої інстанції щодо злочинів, за вчинення яких передбачено довічне позбавлення волі, здійснюється колегіально судом у складі трьох професійних суддів, а за клопотанням обвинуваченого – судом присяжних у складі двох професійних суддів та трьох присяжних. Кримінальне провадження стосовно кількох обвинувачених розглядається судом присяжних стосовно всіх обвинувачених, якщо хоча б один з них заявив клопотання про такий розгляд.

Турківська районна рада формує і затверджує список громадян України, які досягли тридцятирічного віку і постійно проживають у Турківському районі Львівської області, і які дали згоду бути присяжними.

Відповідно до статті 61 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» не підлягають включенню до списків присяжних громадяни:

- 1) визнані судом обмежено дієздатними або недієздатними;
- 2) які мають хронічні психічні чи інші захворювання, що перешкоджають виконанню обов'язків народного засідателя, присяжного;
- 3) які мають незняту чи непогашену судимість;
- 4) народні депутати України, члени Кабінету Міністрів України, судді, прокурори, працівники правоохоронних органів, військовослужбовці, працівники апаратів судів, інші державні службовці, посадові особи місцевого самоврядування, адвокати, нотаріуси, члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Вищої ради юстиції;
- 5) особи, на яких протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення корупційного правопорушення;
- 6) громадяни, які досягли шістдесяти п'яти років;
- 7) особи, які не володіють державною мовою.

Список присяжних затверджується один раз на два роки і переглядається у разі необхідності за поданням територіального управління Державної судової адміністрації України.

Виходячи з вищенаведеного, з метою забезпечення належного здійснення судочинства місцевими загальними судами відповідно до вимог Кримінального процесуального кодексу України та для формування і затвердження списку присяжних, керівники підприємств, бюджетних установ, районних організацій політичних партій та громадських організацій повинні надіслати список громадян, які постійно проживають у Турківському районі Львівської області, відповідають вимогам статті 61 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» і дали згоду бути присяжними, та подати в районну раду до 20 серпня 2016 року наступні документи:

- заяву про згоду бути присяжним на ім'я голови Турківської районної ради;
- довідку з місця проживання;
- довідку з поліклініки про те, що не перебуває на диспансерному обліку;
- сертифікат нарколога про те, що не перебуває на обліку;
- довідку з інформаційного центру Міністерства Внутрішніх Справ про відсутність судимості (адреса: вул. Липинського, 2 м. Львів);
- копію паспорта (1,2,11 сторінки).

Телефон для довідок: 3-14-89, 3-13-00.

КУРИ НЕ ВИННІ

Одні розводять курей на м'ясо, інші надають перевагу породам курей ясного напрямку. Хтось розводить курей, очевидно, для того, аби розмітали сусідські грядки, нищили насадження. А як же по-іншому зрозуміти тих господарів, які не дбають про те, аби їхня птиця перебувала на власному обійсті та не вешталася бозна-куди. Отож, якщо сталася якась шкода від курей, то кури в цьому абсолютно не винні.

Так і нещодавно чийсь кури стали хазяйнувати біля статуї Божої Матері, що в центрі Турки. Від їхнього господарювання з гарних, квітчастих клумб залишилося одне лише місиво. Дві клумби, що стояли наперед статуї, зовсім були понижені, погребли кури квіти й позаду статуї. Від побаченого у перехожих не було меж обуренню. Підприємця, член виконкому міської ради Стефанія Хацьору, яка, до речі, й дбає про те, аби наше місто було облагороджене квітниками та розкішними клумбами, написала заяву-скаргу у відділення поліції з тим, аби знайшли власника курей й попередили чи покарали його за таке недбальство.

За словами Стефанії Каролівни, заяву було прийнято до уваги, виходив й розглядав справу дільничний. Кажуть, навіть знайшлася власниця курей, яка, до речі, вибачилася за скоєне. І тепер п. Стефі доведеться нашвидкуруч засаджувати клумби квітами, щоби до святкування Дня міста, де біля статуї Матінки Божої служитимуть молебень, було гарно і охайно. Тож застерігаємо тих, хто й далі не слідкуватиме за своїми курми: на цей раз, якщо зловлять вашу птицю на клумбах з квітами, попередженням не обійдеться. Прикро, але деякі господарі дозволяють собі випасати курей не лишень в клумбах, а й в інших громадських місцях (скажімо у дитячому парку, що біля мерії, чи просто на футбольному полі міського стадіону), а поспід пернатих змушені топтати дітлахи, які просто прийшли сюди, аби покататись на гойдалках чи поганяти м'яча.

До слова, треба сказати й про ще один прикрий випадок. Біля стелу Небесній Сотні, що розміщений на майдані Шевченка, стояли три великі глечики з гвоздиками. Зараз їх тут тільки два, один уже вкрали. Прикро. Коли нарешті ми, жителі міста, навчимося берегти і шанувати міське майно, вб'ємо у собі ту злодійську, нищительську вдачу? Нічого іншого не залишається, як поставити в місті камери відеоспостереження. До речі, міська влада й над цим питанням зараз також працює.

Ольга ТАРАСЕНКО.

До 25-річчя Незалежності України

ВОЛЯ, ОМИТА КРОВ'Ю ПАТРІОТІВ

(закінчення, поч. у №31)

Уночі польсько-совєтський кордон пересікла боївка «Юри»; зупинилась в с. Яблунів. А вже на другу ніч перейшла в с. Багнувате. Та, не маючи розвідданих, вона потрапила в засідку. Зав'язався бій з противником, який в кількісному відношенні переважав повстанців більше як в десять разів. До того ж жменька українських патріотів знаходилась на відкритій місцевості, у снігах по пояс. Упав смертю героїв сам командир – районний провідник ОУН Ігор Кишакевич – «Юра», 1921 року народження, випускник Самбірської української гімназії. Гарячу любов до матері-України йому змалку привили батьки – колишні січові стрільці.

До 1942 року Ігор Олексійович працював у Турківському лісництві, далі отримав наказ Центрального проводу ОУН – очолити Боринський районний провід ОУН. Кипуча діяльність національного зв'язка обірвалась глухою зимової ночі – 19 лютого 1945 року.

Підкосила ворожа куля в глибоких снігових заметах і 21-річного Івана Соболяка – сина директора Яблунівської школи Михайла Соболяка. У 1943 році закінчив 7 класів гімназії. Як найактивнішого члена дрогобицької юнацької організації ОУН, надрайонний провід направив його на курси пропагандистів.

27 вересня 1944 року у с. Яблунів повернулися московські вояки, пішли арешти свідомих патріотів. Схопили й Івана Михайловича. Хоча кати і не дізналися нічого від нього, але присудили 8 років тюрми і 5 років заслання. Його побратимові по партії, Івану Голоду, дали 15 років. Третьому однодумцю, станичному Івану Стефаніку – 25. Одне всім 20 листопада 1944 року вдалося вирватися з тимчасової тюрми, яку обладнали у пивниці с.Оріхівці, на Закарпатті.

Подальша доля патріотів склалася трагічно. А Іван Соболяк після втечі з катівні віднайшов боївку Ігоря Кишакевича – «Юри». Але його спіткало 19 лютого 1945 року те, що й весь повстанський підрозділ. Його долю поділив й Іван Голод. Над ним ще й поглумилися московські червоні фашисти. Прив'язали пораненого, але ще живого, ногами до саней. Тіло за санями тяглося по дорогах через села Багнувате, Риків, Міжгір'я, Яблунів – аж до Борині. І під звуки гармонії п'яного москаля, який шкрябав зуби і проговорював до заціпенілих від побаченого, горян: « Так будет с каждым, кто будет способничать бандеровцам».

Іван Стефанік, вирвавшись з тюремного підвалу, якийсь час переховувався в с.Багнувате та під час чергової облоги загинув. В цьому ж селі він і похований. Де – невідомо дотепер. Прохання до поважного віку багнуватців: згадайте, де покоїться прах сміливого, хороброго і відважного верховинця, аби віддати його останки рідній землі з християнськими почестями.

Добрий розділ книги можна написати про подвижника національної справи Олексу Голода. Він проявляв чудеса героїзму. Не один раз вивчав товаришів з біди. Та й сам зумів вирватися з тюремних murів. Вдрузе

кагебісти схопили його (цьому послужив сексот). Побойючись, що повстанцю вдасться знову опинитися на волі, присудили йому 25 років і відправили у Красноярськ. Там його й закатували. Дарія Михайлівна Соболяк

■ Родина біля пам'ятника Івану Яніву, сотнику УПА, в с. Ясениці. 2005 року

повідала мені, що добре знала Василя Дмитровича Канюка – «Гуцула», уродженця с. Клубівці Тисменицького району Івано-Франківської області. Це був надзвичайно обдарований, широкої ерудиції юнак. Понад усе любив Україну. Горів бажанням долучитися до того, щоб вона була суверенна, вільна, ні від кого не залежна. До того готувався з ранньої юності. До війни вчився в гімназії, вивчав іноземні мови. Особливо добре освоїв німецьку. За завданням Центрального Проводу ОУН деякий час перебував у Німеччині. Там, в серці рейху, організував широку сітку Руху Опору. Нікому з гестапівців не спадало на думку, що 22-річний педантичний інтелігент з витонченим німецьким етикетом, галантністю працює не на них, а проти них. Він все робить, аби знищити коричневу чуму. Повсюдно. Зосібно в його рідній землі. У високих колах його цінили як блискучого перекладача.

Якось командування однієї армійської частини запросило його у свій штат як перекладача. З ним був і нерозлучний товариш, односелець Василь Барчук – кмітливий високоосвічений верховинець, який також знав кілька іноземних мов, мав дос-

туп до секретних даних ворога. З німцями друзі відступили до Карпат.

У горах фронт затримався на 3 місяці. Прусакі заквартирували в скромних селянських оселях. Зайняли вони школу і в Яблуніві. Тут і заприятелював Василь Канюк з родиною Соболяків.

Яка це була душевна, інтелігентна, глибоко патріотична людина! – згадувала Дарія Соболяк. – Якою сильною була у нього віра у відродження соборної незалежної України! Він часто заходив до нас. Коли німці збиралися відступати, зайшов попроситися, сказав, що з прусами на захід не поїде, іде в Українську Повстанську Армію.

– Моє місце там, де йде боротьба за волю України, – гордо заявив. Перед тим, як залишити подвір'я сім'ї директора школи Михайла Соболяка, він, роблячи виняток, у законі секретності, привідкрив Дарії – дочці директора, завісу на свою особистість, сім'ю, походження. Назвав своє справжнє прізвище, ім'я, домашню адресу.

– Це я так, на всякий випадок, – скуппо посміхнувся.

І цей секрет сподвижниця по боротьбі тримала в глибокій таємниці до тих пір, поки не була розкрита спільна могила, в якій 45 років покоївся прах боївки Ігоря Кишакевича – «Юри».

При переході через совєтсько-німецький кордон в складі УПА Василь Канюк був поранений в ногу. А сталося це в Чорному лісі. Він ще раз повернувся в Яблунів, хоч тут було вже повно москалів, а штаб свій вони розмістили в школі. З незагоєною до кінця ногою перебував у чесної верховинки на прізвище Гомзяк, яка жила під лісом.

– Коли я про це дізналася, негайно кинулася шукати ліки, щоб запобігти гангрени ноги, – продовжувала Дарія Михайлівна. – Після лікування Василь таки пішов у боївку «Юри». Це було напередодні бою з москалями – останнього бою мужнього патріота.

Разом з ним у нерівному поєдинку загинули Йосип Максимович з с. Соколики, двоюрідні брати з с. Верхнього Гусного Іван Михайлович і Іван Миколайович Федьки і їх односельчанин Іван Гаврилович Варєга. Вони були відважними і сміливими стрільцями.

Геройську мученицьку смерть від ворога прийняв боринчанин Андрій Сипливиш. Штрихи його біографії короткі: вчився у турківській гімназії, поступив в ОУН, пішов у підпілля, вступив у боївку «Юри». В кривавому герці в Багнуватому 18 лютого 1945 року був важко поранений. Запеклі кати українського народу, як і всього українського, замість того, щоб надати першу медичну допомогу, збільшили нестерпні болі тим, що запхали в горло розпечений на вогні смерковий сук. В цьому душогиби

знайшли собі втіху.

Дев'ять убитих привезли до Борині карателі.

Цілу епопею можна написати про безстрашну красуню – партизанку Любу Зачко – «Зірку» з Старосамбірщини. Не було такого завдання, якого б вона не виконала. І оперативно, і в зазначений строк. Її розвідувальними даними користувався весь курінь.

Дівчина ніколи не нарікала на втому. З ніг падала від глибоких рейдів в тил противника, але трималась стійко, впевнено. А 30 квітня 1945 року...

Цвілі сади, буяла пишною зеленню земля карпатська, зливалася з цією природною красою і вона, юна горянка. Цвіла як ружа. Люба була правою рукою Ігоря Кишакевича – «Юри». Спільна боротьба проти знахабного ворога, взаємні почуття поваги і захоплення героїчними вчинками одне одного переросли в кохання – гаряче, незрадливе. Про те, що вони заручені, знали лише кілька близьких друзів. Так вимагали правила конспірації. Справа йшла до весілля. Яке то весілля у підпіллі? Капелан УПА обвінчає, нарече молоду пару дружиною і чоловіком, поблагословить. А з тим молодята накриють на лісовій галявині скромний стіл. Так би й було, якби...

...Облава дикої озброєної зграї карателів цього сонячного весняного дня затиснула невелике село Зубрицю з усіх боків так, наче хотіла передавити, перемисити все живе, що в ньому було. Так на звірів не полюють, як північні ординці на людей. На людей, які живуть у своєму краю, на своїй рідній землі, своїй, а не на чужій, обробляють її, доглядають худібку, ростять діточок. І вже самим Богом дано боронити свою землю від напасників.

Четверо повстанців і одна дівчина були майже без зброї, не рахуючи кількох старих крісів. Тримали оборону у старій під солом'яним дахом хаті проти такої навали. Прицільно відстрілювалися. Кілька ворогів уткнули закривавленими мордами, які хвилину тому ревли: «Бей, бандеру!» – у карпатський сніг. Інших діставали осколками останніх гранат. Два хлопці і Люба були вже поранені. Перегналися. Набої закінчувались.

– Не здаємось, – слабким голосом мовив з волошковими очима ройовий.

Друзі в знак згоди кивнули головами. Попрощались пошепки тихо, притулившись, наче голу-б'ята, одне до одного. Так їх і знайшли кагебісти під розбитим вікном, закривавлених. Сонячні промені пестили їх юні обличчя, ніби вибачались, що не змогли їх захистити від лиховісної червоної чуми, від смерті.

Цього ж дня московська п'яна банда розстріляла подругу Люби – Зубрицьку.

Де зберігаються останки трьох гірських соколів, не вдалося встановити ні ветеранам ОУН – УПА, ні мені, голові турківського «Меморіалу», моїм друзям. Є лише певні відомості про дівчат. Зубрицьку похоронила її мати, старосамбірчанка Люба Зачко пролежала у могилі на городі іншої жінки до весни 1992 року, доки пошукова група її не знайшла. Останки відкопали й перевезли у Яблунів. Сюди були перевезені і останки вояків боївки «Юри». Там провели перезахоронення.

Наречених – Ігоря Кишакевича і Любу Зачко – поєднала

спільна могила. Навіки. Хтозна чи вдалося би відшукати Любу, якби жінка (вже покійна), яка захоронила її, завбачливо не наділа на забитий кіл відро – знак, по якому можна б віднайти її останки. Та час довгожданий, слава Богу, прийшов. Через 47 років.

Хто вони підпільниці-патріотки, в яких сім'ях виховувались, зростали – це окрема розмова. До цієї теми ми ще повернемося.

До написаного додам, що в спільній могилі біля церкви в с. Яблунів, покояться останки 12 вихованців підстаршинської школи с. Майдан сусіднього Дрогобицького району. Вів цей вишкіл Дмитро Бейба з с. Дорожєва – теж з цього району.

Могили в лісі віднайшла пошукова група районного «Меморіалу». Жахливе видовище відкрилося перед їх очима, коли розкопали земляний насип. Труп були присипані вапном – мало що залишилось від кісток.

Що ж спричинилося до цієї трагедії?

Дмитро Бейба під час війни служив в українському легіоні. Носив німецьку військову форму. Навчався у Дрогобицькій гімназії. То ж йому була надана відпустка для здачі іспитів. До війни вже не повернувся, бо з крайової ради ОУН отримав наказ організувати сили Опору. 21 листопада 1942 року, склавши іспит, створив підстаршинську школу, якою і завідував. А хлопців, яких підбрав – орли: вольові, рішучі, сміливі. Заняття проводив на території лісництва. Все було законспіровано, навчальна програма виконувалась успішно.

До біди привів лісник, поляк Едзьо. Він доніс про школу німцям. А ті зробили облогу будинку лісництва, в якому перебували курсанти, відкрили по ньому кулеметний вогонь. Українські хлопці оборонялись грамотно, мужньо. Та сили були нерівні. Полк проти 12 смільчаків! Тіла загиблих німці покидали у вапняну яму.

Серед вбитих і житель Борині Михайло Стефанік. Його ще тоді, після бою, відшукала сестра, впізнала по вишитій сорочці. Відоме прізвище і ще одного загиблого – Івана Сторожинського. Його впізнала родина.

У яблунівській могилі перезахоронений і місцевий житель Федір Савінський. Він зі своїми ровесниками відмовився служити в совєтській окупаційній армії і переховувався. В грудні 1944 року, по першому снігу, який випав, кагебісти його вислідили. Під час переслідування поранили в живіт. Стікаючи кров'ю, обвив одну рану коцом та поспішав потоком до лісу. Схопили Федора тоді, коли його здолала смертельна втома - більша від рани і від втраченої крові, ніж від того, що потратив багато сил.

Где остальніє, скільки вас? – гаркнув перший наспілий.

Нас багато – тисячі – всіх не переб'єте – кинув, зібравши останні слова, і... помер.

Працьовитого, національно свідомого юнака любили односельчани. Він важко заробляв на кусок хліба на Стрийщині, але знаходив час і для того, щоб взяти участь в різних патріотичних заходах, ходив на Пантеон Слави УСС – на гору Маківку.

Всіх, кого тут названо, Дарія Соболяк знала особисто. Добре знала й Дмитра Гейбу, Клець Івана – учнів батька, Михайла

(Закінчення на 7 стор.)

До 25-річчя Незалежності України

ВОЛЯ, ОМИТА КРОВ'Ю ПАТРІОТІВ

(закінчення, поч. у №31)

(Закінчення.
Початок на 6 стор.)

Соболяка. Клець загинув останній, у 1950 році. Прізвище його, як і його вчителя, висічено на меморіальному комплексі, на спільній могилі в Яблуніві. Про 24-річне директорування Михайла Соболяка у Яблунівській школі засвідчує таблиця на навчальному закладі.

Дещо про біографічні штрихи Михайла Соболяка. Його життя всеціло віддане відновленню законних прав українського народу, боротьбі за державність. За цю справу він у чині офіцера воював у складі Української Галицької армії. Після її прикрої поразки у 1919 році був запропорнений поляками у концентраційний табір у Брест-Литовськ. Освіту здобував у Самбірській учительській семінарії, в Краківській Художній Академії. Гарно малював, був пейзажистом, грав на скрипці, диригував хором. В Галичині був добре знайомий дитячий чотириголосий хор, керівником якого був Михайло Соболяк. Під його режисурою молоді ставили українські вистави.

У підпіллі пішов 18 січня 1945 року. На Закерзонні був членом штабу куреня «Лемківщина» під псевдонімом «Киданець», командиром якого був Мартин Мізерний – «Рен», з Тернопільщини. На Україну повернувся у червні 1947 року, був призначений районним референтом пропаганди Воловецького району Закарпатської області, але вже під псевдо «Вуйко». Героїчно загинув, відбиваючи шалені атаки москалів на криївку під полонинами біля с. Рожанка Верхня на Сколівщині, 2 лютого 1949 року.

Запеклий бій тривав три години. В ньому загинуло 10 повстанців. 7 з них перепоховано в спільній могилі в урочищі «Млаки» в селищі Славське Сколівського району. На пам'ятнику – прізвища Михайла Соболяка немає. Це тому, що обставини його загибелі стали відомі дещо пізніше завдяки титанічній праці кандидата історичних наук, старшого працівника Львівського інституту народознавства Академії наук України Григорія Дем'яна. Гори найсекретніших документів колишнього КДБ довелося йому перегорнути, поки натрапив на справу «запеклого українського націоналіста Михайла Соболяка». Його ім'я висічено на пам'ятнику загиблим борцям за волю України на спільній могилі біля церкви УГКЦ у с. Яблунів.

Аби ця публікація хоч в якійсь мірі замінила спеціальну книгу жертв московських антихристів на Турківщині, назвемо ще кілька мужніх Українських лицарів. Наше бажання продиктовано ще й тим, що багато з них у 18-му Літопису УПА значаться під псевдонімами. Їх справжні прізвища викарбувані на плиті – пам'ятнику в Борині. Їх треба назвати і по можливості розкрити деталі загибелі. А що як їх роди-

ни нічого не знають про це?

Кушовий провідник «Ярема». Це – Микола Калинич із с. Нижня Ботівка. У грудні 1944 року хата, в якій він перебував з двома стрільцями, була оточена каральною групою військ КДБ. Зав'язався бій. Повстанцям запропонували здатися. Ті категорично відмовилися. У вогні запалала хата. З неї вискочив з кулеметом Мілько Строган (родом з Борині) і косячи навколо себе нападників, вирвався з кільця. Микола Калинич ще з одним стрільцем живими факелами кинулися на ворогів. Ті зі страху заціпеніли, відступили, а потім впритул розстріляли. Так померли герої. Зі словами на устах про рідну Україну.

Зимою 1946 загинув другий провідник Ботівського куша, Микола Середич – «Левчук» зі стрільцем та офіцером Михайлом – «Довбушем». А було це так.

Перед початком холодів вони подалися за Сян, зупинились в с. Буковець. Думали там перезимувати. Власне, тут жила з дитиною дружина Середича, яка дісталася сюди раніше. Але біда їх не минула. Вітри не закурили слідів на снігових завалах. І вони, сліди, привели советських прикордонників прямо під хату. Кинули у вікно гранату. «Левчук» вискочив з автоматом на подвір'я, почав відстрілюватися, але був смертельно поранений. «Довбуш» же вискочив через вікно, яке виходило до лісу і почав хутко наблизитись до смерекового бору. Та відірватись від погоні було нелегко по глибоких снігах та крутосхилах. До узлісся залишалось якихось 20 м, як москальська куля влучила в потилицю втікача і вийшла лівим оком. Смерть наступила відразу. Загиблих селяни поховали на цвинтарі біля Буківської церкви.

Трагічна доля спіткала і стрільців із с. Нижнє Висоцьке Ігната Іжика – «Кармелюка» і Богдана Сачина – «Кожаного». Їм в селі Комарники підсипали в їжу отруту... Після цього – знайшли у ріці мертвими. Загиблих потайки хтось з друзів чи родини закопали далеко від церковної огорожі. І аж у 1992 році перепоховали з участю парафіян більш як 10 карпатських сіл. Віддали данину пам'яті бойовим побратимам ветерани братства УПА з Самбора, Дрогобича, Львова, Червонограда, Стрия.

За те, аби повернути Україні честь, гідність і державність, зазнала великих втрат і поневірянь сім'я Ляхів з В. Висоцького. Чотири брати – Іван, Мирон, Василь і Михайло пішли на герць з комуністсько-профашистським режимом. Та з часом Михайло, кушовий провідник, потрапив у засідку і загинув смертю героя. Мирона московські душогуби схопили пораненим в с. Недільна в 1944 році і розстріляли. Іванову маму і сестру Полюсю було вивезено в Сибір. Знищений, з розбитим здоров'ям жив донедавна у Самборі. Кілька років тому у вічність відійшов Іван Лях.

Тепер, коли з Божою поміччю відновилась Українська держава, я можу спокійно вмерти. Це були останні слова, мовлені патріотом.

На території Турківського району склав свої орлині крила відважний командир УПА Мартин Мізерний – «Рен». Це сталося 24 серпня 1949 року. Коротке він прожив життя, але славне. За

творити добро на землі сушій. Але цей красень-ранок був останній для курінного «Рена» і кількох його бойових побратимів. Про що думав тернопільчанин з далекого села Вербів? Про маму, брата Івана. Де вони? Востаннє з ними бачився на початку війни. Можливо, і кохана десь була...

Несподівано відчув на собі чийсь дотик. Зиркнув: біля нього стояла вівчарка. Хутко її пристрелив. На звук його пістолета роздалися автоматні черги ворогів, які замаскувалися неподалік. Зірвався і вістун «Куцик» і тут же в його груди і живіт вп'ялися з десяток куль. Пробиваючись через оточення, дістав поранення в ногу Мартин Мізерний, Вістун «Дуб» стріляє з ППШ, а вистрілявши ріжок, дістав і він поранення. Вістун «Моряк» мужньо тримає дуель з москалями.

■ Виступ у травні 2005-го у Борині на святі Героїв члена УПА Дарії Соболяк

польської окупації піддався катуванням за активну просвітницьку діяльність та плідну роботу в націоналістичному осередку. В 1945-1947 роках був на Закарпатті командиром тактичного відділу «Лемко». Курень УПА під його керівництвом чимало зробив для того, аби не були тотально знищені українські села. В 1949 році «Рен» зі своїм штабом прямував по завданню УГВР на захід. Ніч його застала на горі Кругла, що над с. Лихохора. З ним був ройовий кур'єрського рою, вістун Михайло Михайличко (Куцик) родом із с. Бітля. Він добре знав і прикордонну смугу, яка тягнулася вздовж ріки Сян. Крім нього були вістун «Дуб», «Моряк», булавний «Рубан», провідник «Підкова».

24 серпня на варті стояв сам командир «Мізерний». Загорявся теплий прозорий ранок. Пахло хвощом, полонинськими квітами. Навколо втомлених довгими переходами українських лицарів було тихо, мирно. Радити б такий чудо-природний аурі, працювати,

Для цього використав зброю убитого «Куцика», пораненого «Дуба», даючи йому можливість відступити.

«Дуб» просить «Моряка» достріпити його, що той і зробив. У бік ворога полетіли всі наявні гранати. «Рен», тим часом, накульгуючи, спустився з гори до перших либохорських хат. Біля однієї з осель зустрів добру людину, яка замаскувала його на своєму городі ріцям. Та собака занюхав кров і привів двох автоматників до сховку пораненого «Рена». Затим наблизилася кілька десятків кадебістів. Знесиленний від втрати крові Мізерний жбурляє в бік ворогів гранату й підносить пістолет до своєї скроні.

При загиблом командирі УПА, документів не було, виявлено лише одну зброю. Тіла вбитих повстанців було завезено до будинку Боринського районного відділення КДБ, а затим скинуто з глибоку яму у Ясовецькому лісі, які, як і вояки боївки «Юри», через кілька десятиліть були перепоховані за християнським обрядом в селищі Бориня і в с. Яблунів. В останньому населеному пункті на спільній могилі, як уже згадувалось, споруджено монумент, який є одним з найкращих на Україні.

За 25 літ, що минули з часу відновлення нашої соборності, якось уже так склалося, що менше називаємо імена посестер подвижників, вояків Української Повстанської Армії, які діяли на теренах Турківщини. Для цього треба б видати спеціальну книгу-мартилорю.

Жінки і дівчата переважно були зв'язковими, розвідниками в кушах, боївках. Ризикуючи своїм життям, вони виконували ці обов'язки чесно і сумлінно.

Катерина Дячишин з с. Яблунів була улюбленицею всього села. Весела, життєрадісна, всі милувалися її голосом: чудово співала у сільському хорі.

Скільки відповідальних завдань вона виконала в боївці Ігоря Кишакевича – «Юри». І все ж підстергли її, заарештували, дали 10 років тюрми. У колонії вона і померла, життя її вкоротили кати допитами, тортурами.

Зв'язкова Марія Антонюк, односельчанка Катерини, відбула в тюрмі Заполяр'я 25 років. Як тільки не знущалися там з неї посіпаки. Змусили навіть працювати в шахті. Все витримала, перенесла. Бог дарував їй здоров'я. Нині живе в с.Кременець на Тернопільщині.

Юля Краснянчук. Як тільки її не катували, не видала нікого з сітки націоналістичного підпілля. Не домоглися вороги її зізнання і в тюрмній катівні. Після заслання, додому повертатися не дозволили, зупинили у знайомих в Кривому Розі. Там живе і сьогодні.

Не повернувшись на батьківське обійстя і Марія Кечулинець. Що не робили, кагебісти, аби вона перейшла до них на службу, нічого не вийшло. Не допомогло навіть залякування, мовляв, вони все знають про її участь в «бандпосібничестве». І таки дали їй суворий присуд. В одній з сибірських тюрем померла.

22 травня 2008 року на 83 році життя відійшла у вічність і Дарія Соболяк. За заповітом її поховано у спільній могилі бойових побратимів біля церкви рідного села Яблунів.

Готуючи цей матеріал про тих, хто без вагань ішов на жертвність в ім'я того, щоб їх рідна Батьківщина була вільна, повинні знати нинішні і майбутні покоління українців. Знати і берегти їх імена у своїй пам'яті. Вони для нас мають служити добрим прикладом любові і відданості матері –Україні!

Після відкриття величного пам'ятника в Борині, поступають пропозиції назвати майдан, де була кадебістська катівня, майданом Героїв, а центральну вулицю перейменувати на вулицю Героїв УПА. А ще передбачається висікти справжні імена загиблих повстанців на плиті – пам'ятнику. Це і буде данина пам'яті воїнам Української Повстанської Армії.

Іосип СОЗАНСЬКИЙ, голова Турківської районної історико-просвітницької організації Всеукраїнського Товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса, член Львівського регіонального благочинного Товариства «Пошук», лауреат Всеукраїнської журналістської премії «Сучасність», володар Золотої медалі української журналістики.

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА ЗА КОНТРАКТОМ

У Збройні Сили України проводиться набір на військову службу за контрактом чоловіків із задовільним станом здоров'я, віком від 18 до 40 років, які є офіцерами, сержантами та рядовими запасу чи проходили строкову військову службу в Збройних Силах України, а також громадян призовного віку, які не проходили строкову військову службу і мають вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем підготовки спеціаліста, магістра або професійно-технічну освіту (технікум, ПТУ) та середню освіту.

На даний момент є два види контракту — короткостроковий (на час особливого періоду або до виходу Указу Президента України «Про демобілізацію») та довгостроковий (терміном на 3-5 років).

Тобто, якщо у вас є бажання пов'язати своє життя зі Збройними Силами України, слід підписувати довгостроковий контракт. Якщо ж хочете бути потрібним державі лише в особливий період, тоді короткостроковий контракт — це для вас.

Для тих, у кого відсутня військова спеціальність та для осіб, які не впевнені у своїх силах, передбачено навчальні центри, де є можливість пройти перепідготовку та отримати відповідну спеціальність.

Однією з переваг військової служби за контрактом є те, що ви самостійно маєте можливість обрати не лише вид та рід військ, де бажаєте служити, а й безпосередньо військову частину.

Особи, які підписали контракт на військову службу, стають військовослужбовцями та користуються всіма їхніми правами. Зокрема їм передбачено:

- гідне стабільне грошове забезпечення, залежно від звання, займаної військової посади і місця проходження військової служби (від 7000 грн. до 10000 грн.);
- можливість забезпечення гуртожитком (у подальшому отримання службового (постійного) житла);
- можливість навчання у вищих навчальних закладах Міністерства оборони України;
- перспектива службового росту;
- значно вищий, ніж у цивільному секторі, розмір пенсійного забезпечення та можливість його отримання за вислугою років (а не при досягненні пенсійного віку);
- регламентований робочий тиждень з двома вихідними днями (крім занять з бойової готовності та чергувань);
- участь у міжнародних миротворчих операціях за кордоном.

Бажаючи укласти контракт та проходити військову службу у Збройних Силах України звертатися для співбесіди і подальшого оформлення документів у Турківський районний військовий комісаріат за адресою: м. Турка, вул. С. Стрільців 9, тел. 0662204209.

Руслан КОСМАН,
військовий комісар Турківського РВК.

ПП БТФ «Чертур» пропонує:

Найдешевші ціни в районі на металопластикові вікна та металопрофіль, а також:

цеглу червону, силікатну, вогнетривку, цемент, вапно, шифер, плоский шифер, блоки фундаментні, плити перекриття, блоки з мармурової крошки, піно- і газоблоки, плити ДВП, гіпсокартон, металопрокат різний, арматура, кахель, сітка для огорожі, мінвата, пінопласт, пиломатеріали, **селітру та нітрофоску.**

Виготовляємо металеві огороження на цвинтар, дашки, навіси, ворота.

Надаємо послуги а/м КАМАЗ, ГАЗ-53, автокран.

Виконуємо всі види ремонтно-будівельних робіт.

ПОТРІБНІ НА РОБОТУ ВАНТАЖНИКИ.

Телефони: 067-148-18-31; 099-632-57-98; 3-13-77.

Радимо спробувати

Геморою позбавить старе сало.

Його треба очистити від солі, вирізати з нього «свічку» і покласти в морозилку. На ніч ввес-

ти її в задній прохід. Робити так 5-7 вечорів поспіль.

Напади астми виникатимуть рідше, якщо залити склянкою окропу 2 ст. л. подрібнених плодів шипшини, через 10-12 годин процідити й пити по 0,5 склянки настою вранці та ввечері за 10 хвилин до їди. Курс лікування — 2-3 тижні.

В м. Турка, по вул. Молодіжна (біля річки, чеський проект), **продається 3-кімнатна квартира** на 2-му поверсі чотириповерхового будинку. Загальна площа — 70,4 м кв., 3 кімнати, кухня, 2 лоджії, 3 кладовки, вода, газ. Потребує ремонту. Ціна — 30500 у.о. При певних умовах — суттєва знижка. Терміново.
Тел. 0664554809; 0982740905.

В с. Ільник продається будинок. Є гараж, земельна ділянка, підведено газ. Будинок знаходиться в центрі села, поблизу школи, амбулаторії.
Ціна — договірна.
Продається машина ГАЗ-66 в доброму стані.
Тел.: 0995292952, 0672673002.

Кредити під заставу

Мінімальні % (зі 100 грн. тільки 0,50 коп. у день)

Максимально прості умови

Індивідуальний підхід

Особливі умови для підприємців

м.Турка

вул. Міцкевича 14а (біля Рукавички)

(067)82-54-379

ЛОМБАРД "ЕКСПРЕС-ГОТІВКА"

Свідоцтво про реєстрацію фін. установи ЛД №559 від 02.10.2012р.

ЗНИЖКИ на роботу + матеріали. РЕМОНТИ будинків, квартир, балконів п ключ. Перепланування, підвісні стелі, гіпсокартон. Опалення, тепла підлога, водопровід, каналізація. БУДІВНИЦТВО - будинки, прибудови, павільйони, гаражі, навіси, альтанки. Бані, басейни. Ворота, паркани будь-якої складності. Доставка матеріалів. Тел.: (068)1455866, (095)5523950.

ЗНИЖКИ на роботу + матеріали. ПОКРІВЕЛЬНІ РОБОТИ під ключ. Мансардні дахи. М'яка покрівля, металева, бітумна, полімерна, керамічна черепиця. УТЕПЛЕННЯ, облицювання будинків, квартир. Сайдинг, фактурна штукатурка, короїд, термопанелі. Доставка матеріалів.
Тел.: (068)1455866, (095)5523950.

Воловецьке КП «Агрошляхбуд», за адресою: с. Ялове, 78 (кар'єр), Воловецький район, Закарпатська область, реалізує пісок за оптовими цінами: Турківський р-н — 220,00 — 270,00 за 1 м³ з ПДВ та доставкою, а також щебінь різних фракцій, та надає транспортні послуги. Оплата здійснюється готівковим та безготівковим розрахунком.

За інформацією звертатися за телефонами: 099 72 94 996; 097 06 33 997; (03136) 25 321; (03136) 25 322.

Магазин меблів «Вікторія» по вул. Міцкевича (у приміщенні колишнього «Заготльону») пропонує нові дешеві меблі: стінки, шафи-купе, м'які частини, тахти, кути. Триває акція до 1 вересня. За кожну покупку — подарунок (комплект білизни, покривала, рушники та скатертини). Доставка — безкоштовно.
Тел.: 0990820258, 0999074447.

Продається дигга в хорошому стані.

Ціна — 2 тис. у.о. (с. Вовче, центр). Микола Лукович Михайлишин.
Тел.: 0981175416.

Втрачене свідоцтво про базову основну освіту № 352603, видане 1992 р. Комарницькою основною школою на ім'я Ніни Іванівни **Надич, вважати недійсним.**

Територіальний сервісний центр 4648 РЦС МВС у Львівській області оголошує конкурс на вакантну посаду адміністратора сервісного центру.
Детальна інформація на сайті hsc.gov.ua

ЕКСПРЕС ГОТІВКА

ломбард

СПІВЧУВАЄМО

Турківська райдержадміністрація і райком профспілки працівників держустанов висловлюють щире співчуття колишньому керівнику секретаріату Турківської районної ради Галині Володимирівні **Ольшанецькій** з приводу великого горя — передчасної смерті **чоловіка** — Володимира Прокоповича.

Турківська районна рада висловлює щире співчуття колишньому керівнику секретаріату Турківської районної ради Галині Володимирівні **Ольшанецькій** з приводу тяжкої втрати — передчасної смерті **чоловіка** — Володимира Прокоповича. Вічна йому пам'ять.

Турківська міська рада висловлює щире співчуття колишньому секретарю міської ради Галині Володимирівні **Ольшанецькій** з приводу смерті **чоловіка** — Володимира Прокоповича, колишнього депутата міської ради.

Працівники Турківської міської ради, члени виконкому, депутатський корпус висловлюють щире співчуття секретарю міської ради Дмитру Миколайовичу **Луговому** з приводу великого горя — передчасної смерті **матері**.

Друзі та районна організація БПП щиро співчують Дмитру Миколайовичу **Луговому** з приводу великого горя — передчасної смерті **матері**.

Випускники 1985 р. Турківської ЗОШ І-ІІІ ст. №1 глибоко сумують з приводу тяжкої втрати — смерті однокласниці Ольги **Лугової** і висловлюють щире співчуття рідним і близьким покійної.

Світла пам'ять про цю добру, чуйну, щиру і порядну людину назавжди залишиться в серцях її однокласників.

Колектив районного ДРАЦС висловлює щире співчуття заступнику начальника відділу статистики у Старосамбірському районі Галині Йосифівні **Тиндик та сім'ї Лугових** з приводу тяжкої втрати — передчасної смерті **сестри, дружини і матері** — Ольги Йосифівни Лугової.

Адміністрація і профспілкорова організація Турківської КЦРП висловлюють щире співчуття молодшій медсестрі ФАПУ с. Ропавське Надії Станіславівні **Крупчак** з приводу тяжкої втрати — смерті **матері**.

Адміністрація і профспілкорова організація Турківської КЦРП висловлюють щире співчуття медсестрі лікарської амбулаторії с. Вовче Любові Миколаївні **Федаш** з приводу тяжкої втрати — смерті **чоловіка**.

Колектив Лімнянського НВК висловлює щире співчуття Ганні Михайлівні **Бахур** з приводу тяжкої втрати — смерті **брата** Миколи.

Колектив Верхньовисоцької лікарської амбулаторії висловлює щире співчуття медсестрі Вірі Іванівні **Гуляк** з приводу тяжкої втрати — передчасної смерті **свекра** — Гуляка Романа Семеновича.

Педагогічний колектив Лімнянського НВК висловлює щире співчуття вчителю початкових класів Світлані Петрівні **Залузі** з приводу тяжкої втрати — смерті **батька**.

Педагогічний колектив та учні 6 класу Мельничненської ЗОШ висловлюють щире співчуття Марині МIRONIVNІ **Яворській** з приводу передчасної смерті **матері** — Яворської Жанны Ярославівни.

Племінники — Тетяна, Віктор, Микола Федаші — глибоко сумують з приводу великого горя — передчасної смерті стрижа Миколи Михайловича **Федаша** і висловлюють щире співчуття **дружині Любові та дітям Юрію, Віктору та Миколі**.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №134 видано 28 березня 1994 року.

Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж **2498** Індекс **68486**

Редактор Василь ВАСИЛЬКІВ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

82500, м.Турка, вул. Міцкевича, 14

НАШІ ТЕЛЕФОНИ:

редактора — 3-12-45,

бухгалтерії — 3-21-27,

видавничого відділу — 3-25-22.

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точністю викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).

E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

Часопис набрано та зверстано у видавничому відділі редакції «Бойківщини». Віддруковано у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Адреса: м. Львів, вул. Стрийська, 48.

Комп'ютерна верстка — Костянтин МАЛЕТИЧ.

Відповідальна за випуск — Ольга ТАРАСЕНКО.

R — матеріали рекламного характеру.